

פרק א - פבאר כלל חובת האדם בעולמו

יסוד התיידיות וישרי העבודה המתמיתה הוא - שיתפטר ויחטאת אצל האדם מה חובתו בעולמו, ולמה צריך שישים מפסו ומגמתו בכל אשר הוא עמל כל ימי חייו. וזהו, מה שחורונו תכנינו זכרונם לברכה הוא: שתאדם לא נברא אלא להתענג על ה' ולתנות מזיו שבתו, שזהו התענוג האמת והעדות הגדול מכל העדנים שיכולים לפצא. ומקום העדות הזה באמת הוא העולם הזה, פי הוא הנברא בהכנה המטטרית להבר הזה. אף הדרך פדי להגיע אל מוחת הפצנו זה הוא זה העולם. והוא מה שאמרו זכרונם לברכה (אבות ד' ע) : "העולם הזה דומה לפרוזדור פני העולם הזה". והאמצעים המגיעים את האדם לתכלית הזה, הם המצוות אשר צוו עליהן האל והברך שמו. ומקום עשיית המצוות הוא רק העולם הזה. על פן הושם האדם פזו העולם בהחלה, פדי שעל ידי האמצעים האלה המוזמנים לו פאן, יוכל להגיע אל המקום אשר הוכן לו, שהוא העולם הזה, לרות שם פטוב אשר קנה לו על ידי אמצעים אלה. והוא מה שאמרו זכרונם לברכה (עירובין כ"ב א) : "היום לעשותם ומחר לקבל שכרם".

וכשתתפתל עוד בדרך תראה, פי השלמות האמתי הוא רק הדיקות בו ותברך. והוא מה שיהיה דוד

תפלה אומר (תהלים ע"ג כ"ח) : "ואני קרבת אליהם לי טוב". ואמר (שם כ"ד) : "אחת שאליה מאת ה' אותה אבקש שכתתי כבית ה' פל למי חיי וגו'", פי רק זה הוא הטוב. וכל זולת זה שיתשבוהו פני האדם לטוב, אינו אלא תכל ושוא

הקנימת הרב המתפר זע"ל

אמר המתפר: התפור הזה לא תפרתיו ללמד לכני האדם את אשר לא ידעו, אלא להזכירם את הדיע להם פבר ומפרטם אצלם פרסום גדול. פי לא תמצא פרב דברי אלא דברים שרב פני האדם יודעים אותם ולא מסתפקים בהם פלל, אלא שפפי רב פרסומם ונגמד מה שאמתם גליה לפל, פף ההעלם מהם מצוי מאד והשקחה רפה. על פן אין התועלת הנלקט מזה תספר יוצא מן הקריאה בו פעם אחת, פי פבר אפשר שלא ימצא הקורא פשכלו חודשים אחר קריאתו שלא יהי בו לפני קריאתו אלא מעט. אבל התועלת יצא מן החזרה עליו ותהתמדת, פי נקרה לו הברכים האלה תנושפותים מפני האדם פטבע, וישים אל לפו חובתו אשר הוא מתעלם מפניה.

והראה אם תתבונן פהוה פרב העולם, פי רב אנשי השכל תפיהר ותפקחים התרפים, לשימו רב התבוננם

והסתפלותם בדיקות התבנות ועמק העינים, איש איש פפי נטיה שכלו וחשקו הטבעי. פי יש שיטרוחו מאד במחקר תפריאה והטבע, ואתרים יתנו פל עינים לתבונה ולדהיטה, אתרים למלאכות, ואתרים יפנסו יותר אל התדש, הדינו למוד התורה הקודשה, מהם פפלפוליי ההלכות, מהם פמרושים, מהם פפסקי הדינים. אף מעשים יהיו מן המין הזה, אשר יקבעו עיין ולמוד על עיניי שלמות העבודה, על האהבה, על היראה, על הדיקות, ועל פל שאר תלקי התיידיות.

ולא מפני שאין דברים אלה עקרים אצלם, פי אם תשאל להם, פל אחר יאמר שזהו העקר הגדול, ושלא ידפח